

dD. és az írás hatalma*

(Hendrickje Stoffelsnek)

Mert nem lehet írni semmit, semmit sem ...
Nem nézhetsz így rám, fáradtan, büdösen, kövéren. Mit akarsz?
Mennyit írnak? Mennyit ne írnak le többet?
Gyere be az ajtón Hendrickje és basszunk, aztán írok még.

Ez a szem, ez az ajak, ez a kosz mind SASIKA, de nincs baj,
gyere feküdj mellém Hendrickje, legyél Sasika.
Aztán kirándulni fogunk, én meg verset írni.
Kigondolom, s ha hazaértünk lemásolom csak,
hacsak nem baszunk.

Így lehet verset írni, Dd. így írja.
Néha ugyan eltörténik, elsötétedik elvilágosul, elhullámzik.
Dd. a hendrickjét választja, a nagy hendrickjét,
aki beáll az ajtóba, venyigét rág, és verset akar.
Így Dd. a verset neki írja, hendrickjét akarja.

Mégis könnyen esnek egymásnak.
Dd. a vers és Hendrickje.
Közben semmi sem múlik el az elmúlásból.
A Hendrickje lesz terhes. A Vers fogan hendrickjét,
mert nem írni semmit, semmit sem...

...

Pécs

Deák Botond

* A szerzőnek az 1998-as Könyvhéten jelenik meg az első kötete.

dd. töredelem, egész

„Az ember [megj.] óta
ordító különbség nem adódott.”
(Erdély Miklós)

Semmiféle rend. Eltörténik, félre.
Egymásraíródnak a jelenségek fogalmi modelljei.

Ujjak maszatjai, összekulcsolt napsugaras nap.
Hiányzik a rend eleje, az összekulcsolt nap eleje.
Semmiféle rend. Eltörténik, félre.
Alsom mögötte, és nem érzem magam. Esteledel.

Esteledel te is. Tűpárna finom látás, elazonosul a párázna tér.
Mindegy az alvás. Az alvás ébrenlét, hínárszag, hűvösség.
Ahogy egy tengeri kagyló bűgása, belül és kívül rajta,
úgy esteledel. Tovább még ...

Semmiféle rend. Eltörténik, félre.
Nehézkedés. Mohák sűrű esőben.
Az én sötétje, a változatlan elmúlás.
Így megy. Mióta él, altatás, végkifejlet, szerelem,
„Mintha egy törött pengéjű, finom kardra támaszkodna.”

Pécs

Deák Botond

Levelek között a sötét

„Megtapogatta homlokát és mellét, tanácstalanul,
hogy mit is kezdjen ebben az állapotban, s ahogy
visszatért belé az élet, a tengerről jövő hűs nyugati
szélbe valami kimondhatatlan gyönyörérzet fogta
el, tekintete minden irányban elkalandozott
Szt. Jago virágzó környékén.”
(Heinrich von Kleist)

Benyomta a gombot.
Addig várt, míg elment a hajó a felvevőgép előtt.
A blendét teljesen be kellett húzni. Olyan messze úszott el.
A tükörsímának tűnő víz színén
(az emberrel lakott csönd).

Összecsomagolt, mikor már semmi sem maradt a képből.
Megtapogatta zsebét, a három levelet a sötétben.
Ma hozták az utolsót, elvinnék a választ.

Pedig nincs válasz dD.
Évszak van. Másnak indult van. Ma hozták az utolsót.
Elvihetnék a választ. Mit még?

Pécs

Deák Botond

dD. és egy hét esőhang

(„Sokat eveztem, ernyedtem, tiszta, nagy mozdulattal,
szemem rászégezve a teljesen önfeledt csusszanásra,
mert a pillanat gyönyöre áradt mindenümm.”
Mallarmé)

Az őszi táj, a téli táj, az igazak álma.
Harangoznak, zuhog az ágyba, ébren vagyok.
Betakarod magad, esőre alszol, az ablakon kívül meleg tél.
Áldott egy nap, esik.

Holnap is esni fog. Zuhan. Egyél valamit.
Evezz tovább nélkülem a kopasz vízen,
evezz tovább az esőverte, tükörszínen.
Az esőnek vízhangja van.

dD. a dunai hajós utazik lejjebb, halottan, nélkülünk.
Az esőnek vízhangja vele áll meg.
Minden eláll. Csak egy szűk asszonyarc hozat
ökölbeszorult, mosolybatartó abszintot.

Pécs

Deák Botond